Ik ben geruïneerd
deel 1 -6

John Fenn
2013-10-19 – 2013-11-23

2013-10-19

Ik ben geruïneerd – deel 1

Dag allemaal,
Ik was door een Episcopaalse (Anglicaanse) priester uitgenodigd om te onderwijzen over huiskerk, in zijn Episcopaalse kerk, wat ik eerlijk gezegd wel vreemd vond, maar ik ben toch gegaan. Toen ik die kerk binnenliep, met zijn rijke houtwerk, ordelijke kerkbanken, altaar en de eeuwig brandende vlam vooraan, kwamen herinneringen uit mijn kindertijd terug, als een film die versneld wordt afgespeeld, en een jaar in iemands leven in een aantal seconden probeert weer te geven.

Iets anders kende ik niet
"Die vlam is de aanwezigheid van de Heer", was het antwoord van mijn moeder op mijn vraag: "Wat is die rode kaars aan de muur, bij het altaar?" toen we achter in de St. Andrew's Episcopaalse Kerk in Kokomo, Indiana, liepen.

Ik was waarschijnlijk 8 jaar oud, en moeder nam ons voor de eerste keer mee naar de kerk. Terwijl zij antwoord gaf, probeerde ik te bevatten hoe God in een gebouw kon wonen, daar achter het altaar, en dat wij ZO dicht bij Hem stonden. Ik dacht ook: 'ik kan daar naartoe lopen en de kaars uitblazen – wat zou er dan met het universum gebeuren? Zou ik dood neervallen'? Daar wou ik niet over nadenken.

Een deel van mij wilde naar buiten rennen en voorbijkomende auto's stoppen met het grote nieuws dat God in dit kerkgebouw HIER woont! Deel van mij vroeg mij af waarom, als dit echt was, anderen niet naar buiten renden en de auto's tegenhielden met dit geweldige nieuws? Iets klopt er niet, dacht ik bij mezelf.

St. Andrew's was mijn introductie van het christendom en het kerkleven. We gingen naar de kerk, maakten een kniebuiging voor we onze kerkbank betraden, om Jezus respect te geven, of zoiets, en gingen dan zitten. Wat ik mij kan herinneren is dat wij altijd een scene maakten als we naar de kerk gingen – met 4 kinderen, en 2 jaar leeftijdsverschil tussen ieder kind, zagen wij eruit als perfecte traptreden – en iedereen keek naar ons, met pa die voorop liep, dan moeder, en wij daarna, op volgorde van geboorte.

Oudere vrouwen glimlachten, terwijl ik van binnen in elkaar kromp. Iemand aaide mij eens op mijn hoofd, en ik keek terug, deels zoals een snauwende hond doet en een deel 'Ja, ik weet dat we er schattig uitzien, en we maken er het beste van, om een extra donut te krijgen straks.'

Dingen veranderden, maar ook weer niet
Pa verliet ons gezin toen ik 11 ½ jaar oud was, maar moeder bleef ons iedere week mee naar de kerk nemen. De scheiding bracht mijn moeder ertoe de Heer te zoeken, en zij vond Hem en de doop met de Heilige Geest. Al spoedig, drongen zij en haar beste vriendin van de kerk er bij de priester op aan tongen en een (de hemel verbiede het) gitaar toe te staan tijdens de zangdienst!

Ik had geen idee van al de onderlinge strijd die er plaats vond. Ik merkte dat de liturgie wat losser werd, er werden pauzes ingelast zodat gemeenteleden hardop een gebed konden bidden. Dat was eng voor een kind, omdat, zoals bij iedere traditionele kerk, wij allemaal naar voren gericht zaten, dus wist je nooit waar een luide stem vandaan kwam – achter je of van rechts, van voren of van links, of van iemand die op dezelfde bank zat (hoe genant was het op dezelfde rij te zitten als iemand die hardop een gebed ging uitspreken!)

Ik voelde mij als een Londenaar in een bomkelder, tijdens de strijd om Engeland, nooit wetend waar een bom kon exploderen. Sommige mensen fluisterden nauwelijks, terwijl anderen praktisch schreeuwden. Het was zenuwslopend. En de liturgie veranderde van gij naar u en jou, en dat was ineens erg vreemd, maar toch ook vertrouwd.

Maar al het andere bleef hetzelfde – de kniebuiging, de volgorde waarin we liepen – alleen vader ontbrak, waardoor ik mij voelde opvallen. Dan de processie, daarna keken we naar het bord vooraan,

waar alle nummers van de gezangen op vermeld stond, die we in die volgorde dan ook zongen. (de jongere kinderen gingen na de zang naar hun eigen zondagschool). Dan volgde een 20 minuten preek, 1 grapje, dan de ceremonie rondom het avondmaal, en iedere rij ging om de beurt naar voren om het avondmaal te ontvangen, dan liepen we weer terug, dan de trap af naar beneden, naar de donuts voor de 'ontmoeting'. Zondag na zondag, de volgorde veranderde nooit.

Gong show
Toen al had ik een verlangen meer over God te weten te komen, en Vader Cooper kon erg goed tijdens de belijdenislessen ons uitdagen na te denken over ondoorgrondelijke dingen. Ik weet nog dat een hele les ging over de vraag waar het eerst atoom vandaan kwam. Kon het toevallig ontstaan zijn, of was het geschapen?

Nog iets wat ik mij herinner over de Belijdenis. Toen het de zondag was om belijdenis te doen, had een vriendin van mij, Margaret, haar buurmeisje en beste vriendin meegenomen om dit gebeuren mee te maken.

Ik struikelde over de trap en over mijn woorden toen ik haar die dag ontmoette.
Later vertelde ze dat ik een mollige, onhandige, roodharige jongen was met hazentanden, in een lelijk groen wollen pak en ze zou mij absoluut NIET meer dan een passerende groet geven. Ik vond haar het mooiste dat ik ooit gezien had, en ik hield vooral van haar botte transparantie, haar tikje overgevoeligheid en ondeugendheid. Wist zij veel dat ze binnen 3 ½ jaar 'vaste verkering' met die mollige, roodharige jongen zou hebben, die toen uitgegroeid was tot ruim 1.90 meter en zijn tanden ondertussen recht had staan, zijn haar was ondertussen blond geworden, en binnen 7 jaar zou hij haar vragen hem te trouwen.

Vader
In mijn tienerjaren zocht ik naar een vader, al moest dat verlangen nog gedefinieerd worden. Ik was zoekende, maar wist alleen niet waarnaar. Dus werd ik een misdienaar. Ik denk dat we met z'n tweeën iedere zondag dienden, we liepen mee in de processie met Vader Cooper, en we assisteerden met het avondmaal, en het op de juiste tijd laten klinken van de bel.

De juiste tijd om de bel te laten klinken was als Vader Cooper het avondmaal aan het klaarmaken was, en hij ging knielen en op zijn borst sloeg, zeggende: 'Heer, ik ben niet waardig', 'Heer, ik ben niet waardig,''Heer, ik ben niet waardig'. Dan was het aan de misdienaar om de gong na iedere uitspraak van niet waardig zijn, te laten luiden – niet te hard, om niemand van schrik in zijn broek te laten plassen, maar ook niet zo zacht, dat mevrouw Wiedanook het niet kon horen. Het was moeilijk om dit precies goed te hebben.

Het probleem was, we waren allemaal op dat moment aan het knielen, verondersteld naar voren en beneden te kijken, en ik kon nooit goed anticiperen wanneer de 'Ik ben niet waardig' bons op zijn borst zou komen. Verschillende keren hoorde de gemeente 'Heer, ik ben GONG….een pauze, om de echo te laten vervagen…niet waardig,' en andere keren sloeg ik de gong niet eens, omdat mijn gedachten afdreven naar de donuts of hoe heet het was of iets dergelijks.

Ik paste er niet in, toen al niet
Dat was de eerste keer dat ik mij realiseerde dat ik niet paste in het kerkleven. Ongeacht hoe bekend de routine werd, ik voelde geen enkele band. Niets scheen bij mij te passen, of ik paste er niet in, het was niet iets voor mij. Wat ik ook deed in de kerk, het bracht mij niet dichter tot Hem, maar dit was het enige wat ik in die tijd kende.

De grote verandering in mijn leven kwam in 1974, toen een meisje in Duitse les, Janny, een Rooms Katholieke gelovige, mij in de pauze vertelde over de Heer. Ik had mijn moeders geloof bespot, maar Janny was anders – ze vertelde over situaties die zij en haar vriend (haar toekomstige echtgenoot) meemaakten, hoe ze ervoor baden, en hoe de Heer die gebeden beantwoordde. Ze preekte niet tegen mij, zoals mijn moeder wel deed, zij opende gewoon haar hart en vertelde hoe je geloven kon in je tienerjaren.

Toen ik 7 beantwoordde gebeden op een rij zag bij haar, besloot ik dat ik nu genoeg bewijs had dat Jezus en God de Vader in het bijzonder, persoonlijk konden zijn. Ik ging naar huis en dacht erover na – als Jezus het laatste woord zou hebben in mijn leven, en als ik voor Hem zou leven, ongeacht wat

anderen van mij dachten, of mij haatten of kwaad spraken over mij, als Hij het laatste woord heeft, was het alleen maar logisch om Hem nu al te dienen. Op die basis 'vroeg ik Hem in mijn hart' - vertelde Hem dat ik geloofde dat Hij God was, en dat Hij mijn leven kon hebben, als Hij dat wilde. (al twijfelde ik er serieus aan of Hij dat wel wilde). Toen begon ik tegen de Vader te spreken.

Bidstonden
Janny's vriend had haar tot de Heer geleid, Janny mij, en ik leidde mijn vriendin – dat knappe meisje dat ik zag bij mijn belijdenis, 3 ½ jaar daarvoor, tot de Heer. Zij begonnen Barb en mij te discipelen, al wist ik toen niet dat dit zo heette. Ze waren gewoon vrienden, namen ons mee naar een bidstond op zaterdagavond, buiten op een boerderij, praatten met ons als we pizza's aten bij Pizza Hut….en tijdens Duitse les. Ze namen ons zelfs mee voor een ritje naar het platteland, waar we een plekje vonden om te zitten. We hielden elkaars hand vast in een cirkel, en zij baden dat Barb en ik de Heilige Geest zouden ontvangen. En dat deden wij.

De 'zaterdag bidstond' zoals wij het toentertijd noemden, was een wekelijkse bijeenkomst in een huis, waar Geest vervulde gelovigen uit allerlei kringen en achtergrond bij elkaar kwamen, maar vol liefde en blijdschap en puurheid voor de Heer. De aanbidding werd begeleid door het instrument van de jaren 70: de ukelele. Dat was vast een vereist instrument volgens één of ander onuitgesproken Charismatische Vernieuwing regel, want ukeleles waren er ALTIJD in bijeenkomsten van die tijd.

We aanbaden totdat we dat niet meer konden. We bestudeerden de Bijbel, iemand had een les, er was gebed voor wie dat wilde, en als er de hele avond aanbidding was, of gebed voor iets of iemand, dan was dat zo en dat moest dan vast de wil van de Heer zijn. Daar ging het om: laat God God zijn.

Het was daar dat ik mijn eerste wonder zag. De gastheer van die avond had een hond, een Duitse Herder, die een trap had gekregen van een paard of een koe, zo erg dat een tand uit zijn mond bungelde, slechts vastgehouden door een draadje weefsel. Zijn bek was gezwollen en andere tanden waren verplaatst, door de kracht van de schop.

Nadat we onze handen van zijn snuit afgehaald hadden, zagen we dat zijn bek en die tand die zo beschadigd was, nu volkomen normaal was. De hoektand die eerst uit zijn bek bungelde, zat nu stevig op zijn plek – en weg rende de hond, om te gaan spelen, volkomen genezen!

Het begin van geruïneerd zijn
Ik weet nog dat ik na de doop met de Heilige Geest, terug ging naar de Episcopaalse kerk. Dus na een aantal van die bidstonden meegemaakt te hebben. In de kerk las ik de liturgie. Ik was verrast en geschokt, en zei: "Hé, dit is Bijbels!" De geloofsbelijdenis van Nicea en de geloofsbelijdenis van de apostelen zijn correct! Dat had ik nooit eerder gezien. Ik was verbaasd dat de Episcopalen zoveel van wat ze geloofden, correct hadden.

En dan ging men verder met de rest van de dienst….en het ongemakkelijke gevoel dat je krijgt wanneer je ergens niet bij hoort en je denkt dat iedereen dat kan zien of voelen, kwam heel hard weer terug. Ik wilde terug naar de zaterdagavond bidstond! Ik wilde hen hier vertellen dat ze al die attributen niet nodig hadden. Ze hadden de gewaden niet nodig, de wierook, het 3 maal luiden van de bel, het glas in lood!

Ik was op weg geruïneerd te worden….maar het zou nog 25 jaar duren voordat ik dit volledig zou realiseren.
Volgende week meer over wat mij ruïneerde.
Zegen,
John Fenn / vertaling AHJ
Vergeet niet mij te e-mailen naar: cwowi@aol.com

2013-10-26

Ik ben geruïneerd – deel 2

Dag allemaal,

Toen ik opgroeide, hadden we een aquarium met tropische vissen. Mijn moeder wist precies welke soorten we hadden, en ik weet nog dat ik in boeken opzocht waar die vissen oorspronkelijk vandaan kwamen – hun herkomst klonk exotisch en ik vroeg me af hoe hun thuiswateren waren.

We hebben ook ooit 'zee aapjes' gehad, iets wat in de jaren '60 en begin jaren '70 erg populair was. Ik denk dat die zee aapjes zoutwater kreeftjes waren, maar wie er dan ook mee begonnen was ze als 'zee aapjes' te verkopen, moet een fortuin verdiend hebben, want bijna elk huis waar kinderen waren, kocht er vroeg of laat wel één. Later kocht mijn moeder een zoutwatertank en hadden we verschillende zeepaardjes en ander zeeleven.

En toen…
Mijn eerste ervaring met snorkelen was bij een grindgroeve, dat tot een publiek zwemplek veranderd was, het en heette France Park. Iedereen noemde France Park 'The cliffs,' omdat de grote uitdaging was om over het hek te klimmen om dan van de rotsen af te kunnen springen, die in hoogte varieerden van een paar meter tot een paar honderd meter. Tijdens het snorkelen zag ik voor de eerste keer de vissen in hun natuurlijke omgeving, en ik stond versteld en had tegelijkertijd medelijden met de vissen in onze kleine bak thuis.

Daarna ben ik gaan snorkelen in de Florida Keys, tussen de koraalriffen, toen ik ongeveer 17 jaar oud was en zag daar neven en nichten van onze aquariumvissen in het wild. WOW! De kleuren en de wisselwerking met elkaar in hun natuurlijke omgeving, maakte een grote indruk op mij – het leven dat die vissen hadden, vergeleken met de vissen in ons aquarium, verschilde enorm, al zwommen ze allemaal in water, vonden ze voedsel en leefden ze. Jaren later heb ik opnieuw gesnorkeld in de Keys, de Maagden eilanden, en Hawaï en iedere keer ben ik vol ontzag over de fantasie en creativiteit van de Heer – en voel een beetje medeleven met alle vissen in aquariums, waar dan ook.

De kerk aquarium
Vorige week vertelde ik over mijn geestelijke opvoeding in de Episcopaalse kerk en de zondagochtenden, als mede mijn betrokkenheid in de zaterdagavond bidstonden, die bezocht werden door geestvervulde Episcopalen, katholieken, baptisten en methodisten in de 'charismatische vernieuwing' van de jaren '70.

Voor mij was de Episcopaalse kerk als dat kleine aquariums thuis, en de zaterdagavond bidstonden waren voor mij als die open oceaan. Ik vroeg mij af of de vissen in het aquarium zich wel eens afvroegen hoe het leven zou zijn in een wereld die al die levensondersteunende apparaten niet nodig had. Hoe zou het zijn als zij konden zwemmen in een plek waar geen waterpomp of filter nodig was? En wat als ze geen bellenventilator nodig zouden hebben om lucht in het water te krijgen? En ook niet die gigantische hand die iedere morgen voedsel in het water gooide? Hoe zou het zijn als er geen liturgie zou zijn, geen schema, geen altaar en zelfs niet een gebouw, de 'kerk' genoemd?

Hou van God, maar…
Sommigen, zoals mijn moeder, hielden van de geschiedenis, de rituelen en de voorspelbaarheid van de Episcopaalse kerk. Routine betekende veiligheid, en zij zou er niet over dromen om uit dat 'aquarium' te gaan. Ze hield van de Heer, maar bleef een rokende, drinkende, in tongen sprekende Episcopaalse, de rest van haar leven. Ik erfde haar Bijbels toen ze stierf, en ontdekte dat ze in de marges van haar Bijbel had geschreven, zoals ik dat ook doe – en haar notities waren diepe gedachten en openbaring – zeer tot mijn verbazing. Zij hield van die vistank, St. Andrew's Episcopaalse kerk genaamd. Goed voor haar en voor een ieder die het idee heeft dat de Heer hen in een traditionele kerk wil hebben, zoals mijn moeder dat had. Daar is niets mis mee.

<u>Haar traditionele kerk bevestigde haar.</u> Na de scheiding had ze de routine van iedere zondag nodig, de stabiliteit, de geschiedenis en het gevoel dat ze deel was van iets ouds, waarin ieder ritueel een reflectie was van een diepe geestelijke waarheid. Maar zwemmen in <u>de geestelijke open oceaan bevestigt iemand op een andere manier.</u> Niet door ritueel en routine, het koor en de muziek, maar in vrijheid te gaan waar God wil gaan in een samenkomst, door deel te nemen, door verbonden te zijn met mensen. Wat mijzelf betreft, ik bleef denken over die vissen…

Stel dat zij vrij konden zwemmen tussen de koraal riffen.
Ja, ik ben geruïneerd, ik had niet alleen gezien hoe het was buiten de geestelijke watertank, ik had zelfs in de open oceaan gezwommen!

Alles wat ik dusver gezegd heb, is gekomen na jaren van reflectie en levenservaring. Destijds hield ik mijn gedachten voor mezelf, uit respect voor mijn moeder, maar mijn gedachten kwamen erg overeen met dat van een TV figuur in de populaire (VS) serie *The Big Bang Theory*. Het personage genaamd Amy, zegt tegen haar vriend Sheldon: “Ik heb geen bezwaar tegen het concept van een godheid, maar ik ben verbijsterd door de notie van één die deel neemt.” Waarop Sheldon antwoord: “Dan wil je misschien oost Texas vermijden.” LOL

Recht voor zijn raap
Ik had soortgelijke gedachten, wat neer kwam op ‘Heeft Jezus echt de attributen van de kerk nodig om Hem te kunnen grootmaken en aanbidden?’ Maar dat uitte ik niet. Wel besloot ik niet verstrikt te raken in de dingen die door mensen gemaakt zijn, want al waren ze eens bedoeld om mensen tot God te leiden, voor mij waren ze obstakels geworden en zelfs opgetrokken muren die mij weerhielden Hem te kennen op een andere wijze dan de priester, pastoor of leraar wilde dat ik Hem zou kennen.

Maar wij accepteren de realiteit van de wereld die ons wordt aangeboden. We kunnen ons afvragen of het gebouw en de orde, en de hype door God was bedacht als een middel om Hem te kunnen benaderen of niet. We accepteren dat dit is zoals het is, en vragen ons soms even af in onze diepste verlangens ‘stel dat?’ en dan gaan we weer verder in dezelfde routine, en worden rustelozer naarmate de tijd vordert.

Zoals ik al zei, ik heb er nooit ingepast – dat zijn ‘opstandige’ gedachten
In 1978 begon ik voor Jim en Tammy Bakker’s PTL Club (een TV bediening) te werken, in en rondom Charlotte, North Carolina. Ik was een parkwachter. Dat klinkt zo officieel, maar ik was verantwoordelijk voor de tuinen, wees oude dametjes de weg naar de toiletten, en speelde gastheer en gids.

Dat was het eerste jaar dat Barb en ik getrouwd waren, en het was een goede ervaring, maar nogmaals, we pasten er niet in. Terwijl de TV shows draaiden om klassieke gospels en gasten die het publiek oppepten, en Jezus werd verheerlijkt, moest er ook geld verdiend worden.

Ik vroeg me vaak af: ‘als we de TV camera’s zouden weghalen, de lichten, het verafgoden van de ‘sterren’ die in de show kwamen, zou Jezus dan nog in dit alles gezien kunnen worden?’ Het eerste jaar van ons huwelijk bij de PTL Club was financieel zwaar, geestelijk rijk, en rijk omdat we een pas getrouwd stel waren. We leerden, we observeerden, maakten mentale notities over de bediening en het leven. We leerden hoe niet de bediening te doen, maar hielden dat wat goed was, vast.

Rhema
Toen, in augustus 1978, en we 4 maanden bij de PTL club waren, vertelde de Vader dat Hij wilde dat ik het volgend jaar naar Rhema zou gaan. Ik had nauwelijks van Rhema gehoord, wist er niet veel van, behalve dan dat het een Bijbelschool was in Tulsa. Na het gebed stond ik op en belde mijn moeder.

Toevallig had ze net lunch met een vriendin, die, toen ze het nieuws hoorde dat de Vader gezegd had dat ik naar Rhema zou gaan, dit zei: “In maart vertelde de Heer mij ‘ik ga John over anderhalf jaar naar Rhema sturen, en ik wil dat jij zijn lesgeld gaat betalen.” Ze was zo opgetogen dat ik net belde toen zij en mijn moeder samen aan het lunchen waren. Ik was verbaasd over haar reactie. Ze zei: “Stuur mij de brief dat je aangenomen bent en dan zal ik de check schrijven.” Ik deed dat en zij deed het ook, dus in de zomer van 1979 reden we van North Carolina naar Tulsa, niet wetend wat ons te wachten stond.

Rhema was een hele nieuwe wereld, en in 1979 erg opwindend. Ik leerde de integriteit van Gods Woord – dit was in de dagen voordat de discipelen van Kenneth Hagin het Woord verdraaiden voor hun eigen lusten en hebzucht. Toen was het nog niet verdraaid in een ‘noem het en claim het’ of een ‘voorspoed evangelie.’- ik leerde dat Gods Woord het hoogste gezag was, en dat het Woord en de Geest het eens zijn. Ik leerde zelf het Woord in te gaan en te onderzoeken en ik leerde Zijn stem te verstaan terwijl ik studeerde en nadacht over het Woord en de wegen van de Vader.

Maar het was, wat ik ‘professioneel christendom’ zou kunnen noemen. In Tulsa, de gesp van de Bijbel riem. Ik was in een ander aquarium. Ik vroeg me af hoe het zou zijn met de zaterdagavond bidstonden

en de mensen die daar kwamen. Waar zouden mijn vrienden van de bidstond nu zijn, en van de zondagavond bijeenkomsten, waar wij als tieners van huis roteerden en geweldige dingen van de Geest meemaakten.

Waren we van één aquarium met bepaalde soorten vis erin, in een ander aquarium, met andere vissen, terecht gekomen? Maar met het werk en een pasgeboren baby en school, ging het jaar snel voorbij en was het al snel tijd om te gaan naar waar de Vader Barb en mij verteld had dat we zouden gaan toen we op de hogeschool zaten, en dat was naar Boulder, Colorado. Dat was in mei 1980.

En nu een beetje vooruit
Het is niet mijn bedoeling je mee te nemen in mijn verleden, maar ik wil wel dat je gaat nadenken over waar je nu werkelijk naar verlangt, en waarom. Zie je, eeuwen lang hadden de Joden in Jeruzalem aanbeden, in een tempel, en dat was waar Gods aanwezigheid was.
Eigenlijk begon het terug in Exodus 19, toen de Heer de berg afdaalde en Zijn Woord aan Mozes gaf. Van de berg ging Hij naar de tabernakel in de woestijn, die Hij Mozes geïnstrueerd had te maken. Zo'n 400 jaar later kende David Hem als 'de God die woont tussen de cherubs'' bij de ark des verbonds. Salomo bouwde de eerste tempel, en alhoewel vernietigd en later weer herbouwd, voor eeuwen was de tempel de plek waar Gods aanwezigheid was. Dat was hun aquarium. Dat was alles wat ze kenden.

Maar toen kwam er iets dat nooit eerder gezien was. Op Pinksteren verhuisde God uit de tempel en in menselijke wezens. Hij had zichzelf eeuwen lang min of meer beperkt tot het aquarium van de tempel, maar Zijn echte bedoeling was om uit dat aquarium te komen en in de open oceaan van de mensheid te zijn. Zijn doel was in levende tempels, verspreid over de hele aarde, te wonen, en daarmee de aarde te vullen met Zijn heerlijkheid, Woord en wegen.

Dat is de reden dat er iets in iedere christen een beetje rebelleert tegen het aquarium, en men zich afvraagt 'Is er meer?' We vragen ons dit af omdat God uit de tempel gegaan is (aquarium), 2000 jaar geleden, en in de mensheid kwam wonen. Wij zijn vissen, bedoeld voor de oceaan, niet voor een aquarium.
En daar ga ik volgende week mee verder.

Zegen,
John Fenn / vertaling AHJ
Mail naar: cwowi@aol.com

2013-11-02

Ik ben geruïneerd – deel 3

Dag allemaal,
Door Zijn genade zijn Barb en ik in ons leven met verschillende bedieningen betrokken geweest, net voor ze uit balans raakten of uiteenvielen. Om bij mijn aquarium analogie te blijven: we hebben in veel aquariums gezwommen en werden naar andere aquariums verplaatst, vlak voordat het water begon te stinken.

Het beste meenemen
We waren betrokken bij de PTL Club in Charlotte, en gingen daar weg, een paar jaar voordat het ineenviel door financiële en morele fouten. We waren bij Rhema en verlieten dat een paar jaar voordat anderen het een noem-het-en-claim-het evangelie lieten worden, en een voorspoedevangelie. Ik heb bij Global Harvest en New Life Church gewerkt, en was daar weer weg toen verschillende leerstellige dwalingen en moreel falen zich gingen voordoen.

Al deze ervaringen heb ik op mijn website staan, en sommige gelovigen geven mij daarmee onmiddellijk een label of ze veronderstellen te weten wie en wat ik ben, of ze willen niets van mij beluisteren of lezen vanwege deze vooropgezette meningen. Soms heb ik zin hen te vragen hoe zij zich zouden voelen als ik hen zou beoordelen gebaseerd op een baan die zij in 1980 hadden, maar ik weet heel goed dat ze gewond en onvolwassen zijn en de zonden van anderen bij mij neer leggen.

Het feit is dat Barb en ik gegrond werden in ons geloof in huisgebaseerde ‘bidstonden’ toen we tieners waren, en ongeacht in welk ‘aquarium’ van het geloof we daarna belandden, we hebben altijd verlangd naar de oceaan ervaringen van zwemmen in de Geest waar die huisbijeenkomsten in voorzagen. We wisten dat we niet pasten in enig ‘geloofs aquarium’, maar we begrepen toen nog niet waarom niet.

Plastic of echt?
Als je een vis bent die gewend is in de open oceaan te zwemmen, hoe beschrijf je dat aan een vis die alleen een aquarium kent?

Hoe beschrijf je echt koraal aan een vis die alleen plastic koraal kent? Een oceaan vis heeft dieren gezien die een aquarium vis nog nooit gezien heeft, neem als voorbeeld een octopus. Hoe beschrijf je een 8-armig botloos dier dat zwarte inkt uitspuugt als het bang is, aan een vis dat nog nooit zoiets gezien heeft?

Je zou woorden gebruiken die voor hen bekend zijn – acht, armen, zwart, inkt – maar die bekende woorden omschrijven iets wat ze nog nooit gezien of ervaren hebben, dus is het beeld wat zij zich daarbij vormen anders dan het dier dat jij probeert te beschrijven.

Men probeert een beeld te vormen bij de woorden, maar dat lukt niet, want er is niets in hun levenservaring waar het mee vergeleken kan worden.

Dat probeer ik te zeggen
Toen we in een ander aquarium belandden en met de leiders spraken over de ‘open oceaan’ vrijheid van de Geest, die we als tieners ervaren hadden en waar we naar verlangden in hun aquarium – begrepen ze ons niet.

We probeerden te beschrijven waar we naar verlangden en we gebruikten bekende woorden en zinnen – laat God de agenda bepalen, aanbidding zolang men wil, rekenschap afleggen door de sterkte van de relaties, leiders die anderen ondersteunen en bekrachtigen – maar ze keken ons aan alsof we van een andere planeet waren. We zaten in een impasse omdat we dezelfde woorden gebruikten, maar ik beschreef de oceaan en zij beschreven hun aquarium.

Dus, over die oceaan gesproken…
Iedereen met wie ik sprak kende alleen de tempel en tempel terminologie en had slechts enge dingen gehoord over de open oceaan. Dingen als sekte, gevaar, uit balans, en rekenschap, met een groot vraagteken.

Men zei dat men vroeger in de open oceaan van huiskerk zwom, vanwege vervolging en die generalisatie gaf hen een excuus het feit te negeren dat het Nieuwe Testament geschreven is door apostelen die huiskerk deden, aan discipelen die huiskerk deden. En het Woord dat zij claimen dat het uiteindelijke gezag in hun leven is, hebben zij hun hele wedergeboren leven uit de context begrepen!

Vierkante pin, rond gat
En dus heb ik mij al die jaren niet thuis gevoeld. Ik was mij terdege bewust van Christus in mij, dus kon ik niet, zoals de rest deed, roepen en schreeuwen om Hem naar beneden te brengen of om Zijn aandacht te krijgen. Ik wist dat het bloed van Jezus eenmaal gestort was als een losprijs voor velen en dit was het enige gebruik van het bloed, volgens de Schrift, dus kon ik niet meedoen met mensen die ‘een bloedlijn in het zand’ trokken. Jezus vertelde ons om eenvoudigweg demonen te bevelen te vertrekken in Zijn naam, wat ik vaak gedaan heb en wat werkte, dus ik had ik niets met mensen die formules voor bevrijding gebruiken.

Ik weet dat Christus in mij is, dus hoef ik niet te bidden voor een open hemel, dus daar had ik ook al niets mee. Ik zag in Handelingen dat zij steden veranderden door mensen voor de Heer te winnen, niet door demonische geesten neer te halen, dus met mensen die dat wel deden, kon ik mij niet vereenzelvigen.

Ik las in de Schrift dat de hoogste en beste ervaring was iemand te leren hoe Zijn stem te verstaan, en ik wilde de prijs betalen om met Hem te wandelen, dus voelde ik mij ook niet thuis bij mensen die een snelle manier willen door een profetie van iemand te krijgen – als oplossing voor alle

levensproblemen, in plaats van de prijs te willen betalen Hem zelf te zoeken met hun hele hart, totdat ze direct van Hem antwoorden krijgen.

Ik las dat ik niet de wereld moest liefhebben, noch de dingen van de wereld, dus ben ik vervreemd van mensen die God geloven voor meer dingen. Ik las hoe de apostelen mensen niet manipuleerden voor hun geld, noch leefden boven de mensen die zij dienden, dus heb ik niets met mensen die denken dat het een goedkeuring van God is te leven als een koning.

Dus ben ik mijn hele leven al een vis van de open oceaan, die in een aquarium geplaatst werd. Logisch dat ik mij nergens thuis voelde.

Opnieuw proberen een octopus te beschrijven
Dus sprak ik er eens met een Bijbelschool leraar over dat hij zijn studenten niet hoefde te leren te roepen en te schreeuwen zo hard ze konden, maar om slechts op Christus gericht te zijn Die al in hen leeft, en dat hij hen moest gaan leren Hem te verstaan en met Hem te wandelen – maar Hij dacht dat ik het over een ander aquarium had en begreep mij totaal niet.

Ik gebruikte woorden als 'Christus in ons' en van Romeinen 5:1-5, dat we vrede met God hebben, dus niet hoeven te schreeuwen om Zijn aandacht te krijgen, en terwijl hij het mentaal met mij eens was, had hij geen idee wat het was te wandelen met onze Vader en Heer. Hij had niets in zijn leven waar hij die woorden mee vergelijken kon, omdat hij altijd een christen geweest was, die zijn leven baseerde op formules. Zijn stijl bracht studenten binnen, dus meer geld, dus een grotere en meer invloedrijke bediening, en het was in de mode te roepen en te schreeuwen om Gods aandacht.

Geruïneerd
En als iemand vraagt wat de huiskerk doet met 'de 5-voudige bediening' vertel ik hen dat de originele context van de '5-voud' in het huis is, en dat het verbazend goed werkt in een huis – nederig, in het leven van alledag de manifestaties van Gods gaven. Ze hebben dat aquarium nog nooit gezien, want in hun aquarium is de 5-voud bijna koninklijk, zelden gehoord in het auditorium, en bijna aanbeden als een rockster.

Als men vraagt hoe het zit met rekenschap afleggen, en ik beschrijf hoe rekenschap in huiskerk er is door de kracht van de relaties, en dat het onderwijs van Jezus onze gids is – als je weet dat jouw broeder iets tegen jou heeft (of jij tegen hem), ga naar hem toe en heel die relatie. Ze begrijpen dit niet, want in hun aquarium wordt rekenschap gemeten door aanwezigheid, geven en vrijwillige inzet.

Ze hebben nog nooit zo'n aquarium gezien zoals ik het beschrijf. En als men een beetje meer onderzoek doet, komt men er achter dat het helemaal geen aquarium is; het is de open oceaan waar ze hun hele leven al naar verlangd hebben, maar bang voor waren vanwege verwonding, misleiding, en eeuwige verdoemenis.

Ik gebruik dezelfde woorden die zij kennen – gaven van de Geest, leiding, openbaring, onderwijs, gesprek, gemeenschap, geloofsfamilie, doelbewust zijn in relaties – maar men heeft nog nooit gehoord dat die woorden op die manier gebruikt werden, dus heeft men geen idee waar ik het over heb.

Je kunt lezen over huiskerk en horen vertellen over de open oceaan, maar je zult het niet kunnen pakken. Je moet het ervaren en DAN vallen alle puzzelstukjes in elkaar. Het is niet zozeer wat geleerd wordt, meer wat gepakt wordt.

Volgende week meer….zegen,
John Fenn
Denk eraan cwowi@aol.com te gebruiken voor emails.

2013-11-09

Ik ben geruïneerd – deel 4

Dag allemaal,

Ze had gebed gevraagd omdat ze de hele dag al hoofdpijn had. We waren met een aantal bij elkaar voor een maaltijd, maar na het eten en even voordat we weer weg zouden gaan, verontschuldigde zij zich en vroeg gebed. Dit zou het moment gaan worden dat ik besefte niet te horen in welk soort 'aquarium' van het geloof dan ook.

Krachteloze discipelen
Er waren 5 mensen die onmiddellijk een cirkel vormden om haar heen en haar de handen op legden, terwijl ik achterbleef, luisterend naar de wijsheid van de Heer om te weten wat Hij wilde doen en of genezing de richting was op te gaan. Ik vroeg Hem onder andere of het uitdroging en/of de hoogte was, omdat we in de bergen van Colorado Springs waren, Colorado, en zij van een veel lager gelegen deel kwam. Zou dat zo zijn, dan was gebed niet nodig, water en slaap wel. Kwam de hoofdpijn misschien door vermoeidheid of stress, omdat het een druk weekend was en er problemen thuis waren. Dus wachtte ik voor Hem, terwijl zij onmiddellijk een geestelijke aanval lanceerden, alsof ze soldaten waren die Omaha Beach op D-day gingen innemen.

Eén vrouw nam de leiding in een 'laten we alles bestrijken' soort gebed, beginnend met het pleiten van het bloed van Jezus en een 'bloedlijn in het zand' te trekken. Daarna zei ze dat ze de poorten van de hemel ging bestormen, en gebood ze de duivel naar de bodem van de Grand Canyon te gaan (arme kampeerders en wandelaars die daar misschien waren). Toen vroeg ze de Heer barmhartigheid te tonen aan haar, daarna gebood ze engelen te komen om haar te bedienen, en andere geboden en pleidooien die erg geestelijk klonken en met grote passie gedaan werden.

Heb genade!
Daarna baden de anderen, vroegen de Vader haar te genezen, haar gezin te zegenen en hen tot Hem te brengen, geboden de duivel weg te gaan van haar kinderen en echtgenoot en van hun bedrijf. Dit is, wat ik noem, een 'stamppot gebed'- gooi alles erin, hoop dat het werkt, en iedereen gaat naar huis met volle geestelijke buiken en het gevoel dat men de duivel er flink van langs gegeven heeft.

Op een bepaald moment vroeg iemand hoe het met haar ging, en met lichte tegenzin gaf ze toe dat haar hoofd nog steeds pijn deed. Ik zei: 'Mag ik jou de handen opleggen', wat ik deed', terwijl ik zei: "Ik gebied je om genezen te worden in de naam van Jezus. Pijn verdwijn".Met verbazing in haar ogen zei ze: "Het is weg! Het is weg! Zomaar!"

Geen aquarium dat ik thuis kon noemen
Dat was het moment dat ik mij realiseerde dat ik niet in één of ander aquarium van het geloof hoorde, waar deze mensen in zwommen. Ik was van de open oceaan van het geloven van Gods Woord en het te gehoorzamen. Dat is geen arrogantie, het is een diagnosis. Hoewel zij van God hielden, was hun geloof in wat hen geleerd was door de populaire cultuur en de leraren die hooggeacht werden in die cultuur, maar wat niet het Woord was. Jezus is heel duidelijk – gebied genezing – Jezus bad nooit naar de Vader om iemand te genezen (deden de apostelen ook niet). Hij gebood, en wij moeten doen zoals Hij deed.

Ik dacht bij mijzelf, stel je voor dat Petrus en Johannes tegen de man in Handelingen 3 zouden zeggen: "Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb geef ik jou, in de naam van Jezus, Vader raak hem alstublieft aan, we pleiten het bloed, ga weg van hem, duivel; engelen, ik gebied je te komen en deze man te bedienen, we verbreken de generatievloek over deze man, oh als iemand eens naar de derde hemel kon gaan, barmhartigheid over hem, o Heer, sta op en wandel." Kun jij je dat voorstellen?

Maak het simpel
Later, toen gevraagd werd hoe de man genezen was, in Handelingen 3:16, antwoord Petrus eenvoudig: "Het geloof in Zijn Naam heeft hem dit herstel gegeven.' Weersta de neiging meer te zeggen – spreek gewoon de naam en laat het daarbij, en zie Hem werken. Anders laat je door je vele woorden zien hoe weinig je gelooft.

(Tussen haakjes, dit vers vernietigt de theologie van cessationisten, die geloven dat genezing en wonderen voorbij zijn. Als genezing alleen voor toen nodig was, dan zou geloven in de naam van Jezus ook alleen voor de 1e eeuw nodig zijn geweest).

Je moet Hem dus kennen, en de wil van de Vader weten voor een bepaalde situatie, voordat je dat geloof kan hebben om die geweldige naam slechts 1 keer te noemen en resultaat te zien. Moderne

aquariums raken alles, behalve het doel – men onderwijst wat onderzoekende geesten willen weten, maar wat niet belangrijk is. Men leert niet de kracht van de naam van Jezus en Hem goed genoeg te kennen om toevertrouwd te zijn de naam passend te gebruiken.

Zijspoor: Een korte geschiedenisles
Tijdens een ontmoeting met de Heer, vroeg ik Hem hoe het lichaam van Christus in Amerika gekomen was waar ze nu was, verstrikt in formules en onbelangrijke zaken, in plaats van de eenvoud van het evangelie te hebben, en Hij zei dit:

"Ik heb, zoals jij dat noemt, het Woord van Geloof opgericht in de 1980's om de integriteit van Mijn Woord te brengen naar hen die uit de charismatische vernieuwing kwamen van de jaren 70. Maar al spoedig maakte de vijand misbruik van de lust in veler harten en verdraaide mijn Woord door de nadruk op geld te leggen, daarmee ondermijnende het verspreiden van de kennis van de integriteit van mijn Woord in Mijn lichaam. Wat je vandaag ziet, is het gevolg van opeenvolgende generaties die nooit een fundament in Mijn Woord gehad hebben, dus men jaagt afleidingen na en een ander evangelie en een andere geest. Ze denken wijs te zijn en volwassen, maar ze zijn dwaas omdat ze zichzelf aan deze dingen hebben overgegeven…Maar ik heb deze dingen gebruikt om de dwaasheid van hun hart te openbaren, zodat ik voor Mijzelf ware discipelen apart zet die volwassen in Mij willen worden…"

Gevoelens of het Woord?
Toen ik een tiener was vertelde ik de Vader dat het voelde alsof Hij mij niet wilde omdat mijn vader mij afgewezen had. Ik mocht mezelf niet zo erg, en ik worstelde met gevoelens van afwijzing en moedeloosheid.

Maar ik weet nog dat ik Efeziërs gelezen had, waar stond ik dat met de Heilige Geest verzegeld was toen ik tot geloof kwam, dat ik met alle geestelijke zegen gezegend was in de hemelse gewesten in Christus, en dat ik in Hem geschapen was om goede dingen te doen. (1:3, 11; 2:6,10)

Ik weet nog heel goed hoe ik die dag in mijn slaapkamer stond, met het oude 'Snoopy en Charlie Brown' overtrek op mijn bed, dat ik al had sinds ik 10 was. Moeder kon geen nieuwe kopen die meer geschikt was voor een 17 jarige, omdat ze er geen geld voor had en ik zei half tegen mijzelf en half tegen de Vader: "Mijn gevoelens zeggen dat ik niet gered ben, niet door U gewild, en dat er geen plan en doel voor mijn leven is, maar ik geloof Uw Woord dat ik verzegeld ben met de Heilige Geest, gezeten in de hemelse gewesten met u, Heer Jezus, en geschapen om goede werken te doen. Ik kies ervoor U te geloven, Vader, boven hoe ik mij voel."

Waar het op neer komt is: geloof je Gods Woord of geloof je gevoelens en herinneringen.
Dat moment veranderde mijn leven – ik besloot het Woord te geloven, ongeacht wat ik voelde of wat ik zag. Vanaf dat moment <u>besefte ik dat mijn gevoelens en emoties ondergeschikt gemaakt konden worden aan wat het Woord zegt.</u> Ik geef toe dat ik zo overijverig was en onwetend over het echte leven, dat ik tegen mijn moeder zei dat we met geloof nooit meer problemen hoefden te hebben. Na een nogal ongelovige blik van haar, zei ze eenvoudig: "Je hebt nog niet lang genoeg geleefd, zoon. Wacht maar tot jij de rekeningen moet betalen."

Vaak krijg ik emails of sms berichten of heb ik gesprekken met mensen die ervan overtuigd zijn de onvergeeflijke zonde begaan te hebben. De onvergeeflijke zonde, dat van het afwijzen van de Heilige Geest, is in de kern het afwijzen van Jezus als Heer. Jezus stierf voor anderen, niet voor Zichzelf, dus de enige zonde waar niet voor betaald is op het kruis, is het afwijzen van Hem. En omdat de Heilige Geest het middel is tot redding, is het afwijzen van Jezus het lasteren (afwijzen, tegenspreken, de bediening ervan afwijzen) van de Heilige Geest.

Als ik een gelovige meeneem door het Woord, en laat zien dat zij niet de onvergeeflijke zonde begaan hebben, reageren zij bijna altijd hierop dat ze ervan overtuigd zijn dat Hij hen verlaten heeft, omdat ze Hem niet meer kunnen voelen. Dit zijn mensen die in de Heer geloven, van Hem houden, maar zeker weten dat God boos op hen is en hen heeft afgewezen vanwege één of andere zonde, zoals het tegenspreken van een prediker, of dat zij in een boze bui tegen de Heer zeiden dat ze Hem niet meer willen, als dit het is, of als ze een andere woedeaanval zoals een baby christen kan hebben. (En denk niet dat de tijd dat iemand de Heer kent, bepaald of ze wel of niet een baby zijn. Paulus geeft aan dat

christenen die onstabiel zijn, die achter vreemde leringen aanlopen, of in tweedracht, verdeeldheid of afgunst zijn, baby's in het geloof zijn).

Aquarium vrijdag
De diepe waarheid Gods Woord te geloven boven mijn emoties, heeft mij uit alle aquariums gehouden, die gericht waren op formules en rituelen. Ik was niet territoriaal, dus paste ik niet in het kerk systeem – maar het Woord zei niet territoriaal te zijn. Ik was niet politiek, en geen 'ja knikker', dus vertelde ik de waarheid al gaf dat mensen soms aanstoot, maar dat was wat het Woord zei.

Ik kreeg een telefoontje van mijn baas, op de maandag na een Super Bowl zondag, die dreigde mij te ontslaan omdat ik niet in de zondagavond dienst aanwezig was geweest. Hij ging ervan uit dat ik thuis gebleven was om de wedstrijd te zien. Ik zei hem dat ik hem 6 van de 8 avonden vertegenwoordigd had die week, in verschillende functies, en dat mijn gehandicapte zoon mij nodig had en dat mijn vrouw hulp nodig had. Toch dreigde hij mij te ontslaan. Ik antwoordde: "Of je dat wel of niet doet, is aan jou, maar het Woord zegt dat ik mijn gezin op de eerste plaats moet zetten en mijn vrouw en zonen zijn mijn prioriteit, en dat gaat niet veranderen, want wat ik deed was juist." Ik behield mijn baan, maar bracht het in gevaar doordat ik het Woord leefde.

Als iemand iets onderwees en mijn geest voelde daar niet goed over, ging ik naar het Woord en onderzocht het. Als een emotie naar boven kwam, tegengesteld aan het Woord, veranderde ik de emotie, veranderde mijn denken dat tot de verkeerde emotie had geleid, corrigeerde ik mijzelf 'Dat is niet juist, het Woord zegt…'

Ik leerde als mijn geest resoneerde met een onderwijs, dan kwam dat omdat de Geest der Waarheid in mij, getuigenis gaf aan mijn geest daarover. Maar als mijn geest gegriefd was of als iets fout aanvoelde over een lering, kwam dat omdat de Geest der Waarheid getuigde van de waarheid dat dit onderwijs niet klopte.
Dus ik leerde het getuigenis van de Geest binnenin en het Woord te vertrouwen als zijnde een hogere autoriteit dan de meest bekende leraar, ongeacht hoe hoog geacht zij waren door mensen.

En dat is de reden dat ik niet paste in iemands aquarium. Mijn loyaliteit was aan het Woord en het geschreven Woord, niet aan een systeem, mens, of formule. Toen verscheen Jezus aan mij in februari 2001, en Hij zei dit:

"Zie wat Ik zie. Mensen die van de één naar de andere dienst rennen, zoekend naar het spectaculaire, en denken dat DAT bovennatuurlijk is. Terwijl ze het bovennatuurlijke werk in hun midden missen, zelfs in hun harten, want het proces van discipelschap IS bovennatuurlijk…zoals het in het begin was, zo moet het nu weer zijn; ik ben aan het werk in relaties."

Ik vond mijzelf zonder een aquarium om in te zwemmen, en begon te onderzoeken hoe we kerk doen vandaag, vergeleken met de manier waarop Paulus kerk deed, en ik leerde dat er weinig overeenkomsten tussen die twee zijn.

Als ik mijn gedachten en emoties in het dagelijks leven onderworpen liet zijn aan het Woord en de Geest, was ik dan klaar om mijn gedachten te veranderen over wat het Woord zei hoe kerk gedaan moest worden? Hoe deed Paulus kerk?
Dat is de volgende week, zegen
John Fenn
www.cwowi.org
mail mij: cwowi@aol.com

2013-11-16

Ik ben geruïneerd – deel 5

Dag allemaal,
"Abnormaal Christendom! Wat ik overal om me heen zie, is abnormaal Christendom."

Ik verlangde naar de geweldige ervaringen die mensen met de Heer hadden, zoals opgetekend in het boek Handelingen, maar ik zag niets daarvan in mijn 'aquarium' van het geloof. Voor mij was het duidelijk dat Handelingen meer is dan slechts geschiedenis, het geeft informatie over 30 jaar normaal christendom.

Maar wat ik om mij heen zag, waren maffe of saaie en droge dingen. Nergens zag ik 'echte' mensen, volwassen in karakter en het leven, gebalanceerd in hun wandel, wetend hoe in de Geest te wandelen – christenen zoals Handelingen afschildert en wat de brieven van Paulus noemen.

De argumenten
Men probeert te verklaren en te rechtvaardigen waarom het christendom niet meer lijkt op wat we in Handelingen zien:

Dat was alleen voor de eerste eeuw, om het verhaal van Jezus naar buiten te krijgen - Maar ik dacht: Hebben we niet nu, nog meer als toen, een ingrijpend evangelie nodig, nu er miljoenen en miljoenen mensen op de aarde zijn? En als God de rechter van allen is, wil Hij dan ook nu niet bewijs leveren van de waarheid van Jezus, zoals Hij dat toen deed?

Mensen hebben nu het geschreven Woord, dus zijn wonderen en tekenen niet meer nodig. Maar de Heer zag onze tijd al, en Hij zei: 'Zij die in Mijn Naam geloven, zullen handen op de zieken leggen, demonen uitwerpen…'(merk op, dat is niet: 'Zij die geloven, in Mijn Naam zullen zij handen op leggen…' maar veeleer 'Zij die in Mijn Naam geloven zullen handen opleggen…' Dit komt overeen met Handelingen 3:16, waar Petrus zegt dat het door zijn geloof in de naam van Jezus was dat de lamme man genezen werd.)

Eén voor één
Er kwamen allerlei argumenten in mijn hoofd, en één voor één had het Woord een antwoord. En toen las ik Handelingen 1:1, wat een eind aan alle argumenten maakte, en aan alle pogingen het abnormale om mij heen te rechtvaardigen: "*Mijn eerste boek heb ik gemaakt, Theofilus,* **over al wat Jezus is begonnen te doen en te leren."**

Een stroom aan openbaring ging door mij heen. Lucas had het evangelie van Lucas aan een Romein geschreven, genaamd Theophilus, zoals we zien in Lucas 1:1-4 : "..Ik ben tot het besluit gekomen…dit in geregelde orde voor u te boek te stellen, hoogedele Theophilus…" (Opmerking: Lucas is de enige auteur van een evangelie die zegt het leven van Jezus in chronologische orde te beschrijven, en Handelingen gaat verder met de chronologische orde van gebeurtenissen).

Het evangelie van Lucas is het eerste deel van een 2- delig werk, dat de schrijver meeneemt door het leven van Jezus, in chronologische volgorde. Handelingen is deel 2 van dat werk. Het evangelie van Lucas eindigt met de opstanding van Jezus naar de hemel; lichamelijk zal Hij niet meer gezien worden tot aan Zijn wederkomst. (Al is Hij door velen gezien, door de eeuwen heen, maar dan in de Geest)

Hij begint Handelingen door te zeggen: "**Ik schreef over alles wat Jezus begonnen is te doen en te leren**."" Het evangelie van Lucas was wat Jezus begon te doen en te leren, dus Handelingen is de voortzetting van alles wat Hij BEGON.

Door de eeuwen heen werd het abnormale normaal, jammer genoeg
"Abnormaal christendom. Wat ik overal om mij heen zie, is abnormaal christendom. Handelingen is normaal. Handelingen is het vervolg van wat Jezus begon te doen en te leren. Er is een ononderbroken reeks van de bediening van Jezus in het evangelie, tot de geestelijke bediening van Jezus in Handelingen, tot aan mijn leven toe – en de discipelen gingen door met de wonderen en tekenen te doen die Jezus begonnen was te doen, en zij leerden wat Hij begonnen was te leren, tot aan mijn leven toe. Ik ben deel van die ononderbroken reeks gedurende 2000 jaar van alles wat Jezus begon te doen en te leren."

Dat zei ik tegen mijzelf toen ik besefte dat handelingen de voortzetting was van wat begonnen was….en niets om mij heen leek op een voortzetting van wat Jezus begon te doen en te leren. Handelingen is normaal christendom. Daar verlangde ik naar! Ik wilde deel zijn van de voortzetting van wat Jezus begonnen was te doen en te leren!

Ik kon dat in geen enkel aquarium doen, want ieder aquarium van het geloof was afgeweken van Handelingen. Ik moest in de open oceaan van de Geest zwemmen, net zoals de apostelen dat deden, om de bediening van Jezus voort te kunnen zetten, zoals zij dat deden. Eindelijk wilde ik mijn redeneringen loslaten, mijn emoties, mijn Bijbel onderwijs, alles waarvan ik dacht dat het 'juist' was in mijn begrip van het Woord, om daadwerkelijk onderworpen aan het Woord te zijn, zoals het bedoeld was.

Als het de bedoeling was dat ik een deel moest zijn van wat Hij begon, zou ik mijn denken moeten herschikken. Realiseren dat de apostelen gewoon uitwandelden wat Jezus begon, dus moest ik doen wat zij deden, zodat ik Hem kon kennen zoals zij deden, en de wonderen en tekenen zou kunnen zien zoals zij deden. En misschien ook wel mijn wereld op de kop zetten in Christus, zoals zij deden.

Hoe zij 'kerk' deden

Dus toen het argument opkwam, dat probeerde te verklaren dat men de eerste 300 jaar na Pinksteren in huizen bij elkaar kwam vanwege de vervolging, hield dat geen stand. In huizen samenkomen is een voortzetting van alles wat Jezus begon te doen en te leren.

Veel, zo niet alle wonderen van Hem, en mensen die tot Hem gebracht werden, vonden plaats in huizen. Van water dat in wijn veranderd werd, tot 2 blinde mannen die genazen toen Hij aan het eten was, tot aan het genezen van de schoonmoeder van Petrus, in haar huis, tot aan een maaltijd in het huis van Simon de melaatse, tot aan Zacheüs, die Hij vroeg uit de boom te komen om maaltijd met Hem te houden – het verhaal van het evangelie begon in en rondom huizen. Maar het is dieper dan dat, de eerste huiskerk bestond uit Adam, Eva, en de Heer, in de hof, want waar 2 of meer vergaderd zijn, is Hij in hun midden. En door het hele Oude Testament maakt God duidelijk dat het huis het middelpunt van het leren over Hem is.

Toen keek ik wat er in de wereld plaatsvond, en zag in elk land huiskerken opduiken, of christen al of niet vervolgd werden, dus dat argument viel al snel af. God is aan het werk in relaties, die we vinden in families en huizen.

Aan wie geschreven?

Daarna zag ik aan wie de oorspronkelijke brieven geschreven waren, zoals beschreven in Handelingen, en aan het eind van sommige brieven van Paulus: Priscilla & Aquila in Rome en daarna in Efeze, Justus in Corinthe, Jason in Thessalonica, Lydia in Filippi, Filemon in Laodicea – allen hadden gemeenten bij hen aan huis. Ons Nieuwe Testament bestaat uit brieven die aanvankelijk gestuurd werden aan gemeentes, die in de huizen van deze mensen samen kwamen. (Handelingen 16:15, 40; 17:5; 18:7; 20:20; Romeinen 16:3-5; 1 Cor. 16:8, 19; Coll. 4:15, Filemon v. 1-2)

Uit zijn verband

Plotseling had ik een verschrikkelijk soort openbaring, een openbaring die iemand krijgt als hij ontdekt dat de belangrijkste basis waar zijn leven op gebouwd was, fundamenteel fout was. Alle uitgangspunten waren fout, en alles wat geloofd werd over iemand, boog de verkeerde kant op. Mijn hele leven had ik het Nieuwe Testament toegepast op de zetting van een gebouw, een gehoorzaal, terwijl het hele Nieuwe Testament geschreven was door apostelen die huiskerk deden, aan mensen die huiskerk deden, en wat toegepast werd in hun levens in huisgebaseerde bijeenkomsten.

De plek voor de gevierde '5-voudige' is het huis. De plek voor de gaven van de Geest, is in het huis. De plek om het avondmaal te vieren, is thuis – alles wat voor mij kostbaar was, had ik uit de context gehaald en toegepast op een auditorium setting – volkomen anders dan bedoeld! Alle mentale pogingen te rechtvaardigen waarom ik kerk deed in een gebouw, om te bewijzen dat kerk anders gedaan kon worden nu dan wat we in Handelingen zien als voortzetting van de bediening van Jezus, eindigden. In plaats van mijzelf te rechtvaardigen, had ik berouw.

Ik was helemaal teneergeslagen, geschokt, walgde van mijzelf, had berouw en bood de Heer mijn excuses aan, keer op keer, voor het verdraaien van wat Hij begonnen was te doen en te leren naar een vorm die zelf ontworpen was. Ineens zag ik het – al die aquariums van het geloof waren werkelijk

door de mens ingesteld, terwijl het gezin en het huis door God ingesteld was; Hij bouwde de hof van Eden, en het eerste gezin. Hij had niet de auditoriums gemaakt die we de afgelopen 1700 jaar gehad hebben.

In huizen bij elkaar komen was Gods ontwerp
Hij bedacht het huis en Hij bediende in huizen, daarom is het een voortzetting van alles wat Jezus begon te doen en te leren! De afschuw 25 jaar van mijn leven de woorden van Jezus uit zijn verband gehaald te hebben, raakte mij diep – en ik had tevens Paulus en Petrus en Johannes, Jacobus en Judas een slechte dienst bewezen, en ik vroeg zelfs of de Heer mijn verontschuldigingen aan hen wilde overbrengen – ik walgde zo van mijzelf!

Het is mij overkomen dat mijn eigen woorden uit zijn verband gehaald werden, om door anderen aangehaald te worden op een manier die niet door mij bedoeld was, vaak om mij aan te vallen. Eén van de belangrijkste manieren waarop de vijand werkt, is het uit zijn verband halen van wat gezegd is, of er iets in te lezen wat niet bedoeld is, om onenigheid op te wekken. Zoals de getuigenissen van mensen bij Zijn proces uit de context gehaald werden en Zijn woorden werden verdraaid, om dit tegen Hem te kunnen gebruiken. Ik had iets vergelijkends gedaan door het Woord te brengen in de context van een auditorium! Hij is ZO genadig geweest, zalfde Zijn Woord als ik les gaf, ook al was de toepassing van Zijn Woord bedoeld in hechte relaties, zoals we zien in huisgebaseerde gemeentes.

Ik weet dat God groot genoeg is om wat voor structuur dan ook, die de mens Hem geeft, te vullen, dus er is niets mis mee als anderen aanbidden in een auditorium, maar ik kan slechts spreken naar de genade die mij gegeven is. Ik moest 25 jaar van zorgvuldig opgebouwd geloof herschikken. Ik kon alleen nog maar voldaan zijn als ik deel was van de voortzetting van de bediening van Jezus, zoals Hij dat begonnen was en die de apostelen continueerden – Ik moest deel zijn van de open oceaan van het geloof.

Volgende week: de stukjes oppakken en opnieuw in elkaar leggen.
Zegen,
John Fenn
www.cwowi.org
Mail naar: cwowi@aol.com

2013-11-23

Ik ben geruïneerd – deel 6

Dag allemaal,
“We houden van jullie Amerikanen, echt waar. Maar jullie zijn allemaal een stelletje leugenaars!”

Ik was geschokt dit te horen van de vrouw van één van de internationale Bijbelschool studenten. Haar echtgenoot stond er nerveus bij, en rolde met zijn ogen, als wilde hij zeggen: ‘O alsjeblieft, schat, hou je toch stil en laten we gaan’ maar haar toon was niet veroordelend, eerder gefrustreerd.
Ik zei: “Wat bedoel je?”

Zachtjes nu, om haar punt te maken: “We bewonderen de Amerikaanse manier van leven, jullie vrijheid, het volgen van jullie dromen, kunnen worden wat je graag wilt – dat kan allemaal niet in ons land. Maar jullie zijn allemaal leugenaars. Jullie zeggen: ‘Ik bel je volgende week op’ of ‘laten we samen ergens gaan lunchen’ of ‘Ik bel je straks’, maar jullie doen dat nooit!

Zoekend naar het juiste, maar…
Ze zocht echte relaties in de kerk en had er geen idee van dat even later de muziek directeur van een megakerk in mijn kantoor zou zitten en hetzelfde verlangen zou uiten, met andere woorden: “Ik ben hier in de kerk omringd door mensen, maar ik ben helemaal alleen. Ik heb geen echte vrienden en niemand kent mijn vrouw en mij echt. Wat moet ik doen? Zijn er nog echte mensen, zonder een

agenda te hebben gebruik van mij te willen maken of mij te willen manipuleren? Zijn er wel oprechte vrienden in de kerk te vinden?”

Beide stellen, die goede vrienden van ons geworden zijn, waren op zoek naar iets waar de structuur van de kerk de afgelopen 1700 jaar niet in kon voldoen, omdat ze daar niet voor ontworpen was: relaties bevorderen.

Waarom is de IK (Institutionele Kerk) zoals het is
Jethro zag hoe zijn schoonzoon Mozes ruzies moest oplossen en vragen beantwoorden van de mensen, wat hem uitputte. Hij vertelde hem, in zoveel woorden, dat hij een infrastructuur moest maken voor de federale regering van Israël – het jongste land op de planeet, een paar dagen daarvoor geboren toen zij door de tijdelijk opgedroogde Rode Zee wandelden.

“Stel oversten aan over 1.000, over 100 en 50 en oversten van 10 en die zullen onder het volk rechtspreken. De moeilijke zaken zullen zij naar jou brengen, maar alle kleine zaken zullen zij zelf afhandelen.”(Exodus 18:17-26)

Mozes deed dat, en de Federale Regering van Israël was geboren. In diezelfde tijdsperiode zou het priesterschap voor de tempeloverheid gevestigd worden op dezelfde principes, met een hoge Priester, die boven de mindere rang van priesters staat, tot helemaal onderaan naar de jongens in training voor priester (Samuel, als voorbeeld).

De kerk adopteerde de Federale Overheidsstructuur van Mozes
Mak nu een sprong van ongeveer 300 jaar vooruit, tot net na Pinksteren. Het is het jaar 313 na Christus, en keizer Constantijn legaliseert het christendom. Hij haalt de gelovigen uit hun huisgebaseerde bijeenkomsten en laat ze samenkomen in de heidense tempels en diens banken; daarmee werd het systeem van Mozes als een nieuwe manier van ‘kerk’ zijn, geïntroduceerd. Het lichaam was niet langer de kerk en men begon naar de kerk te gaan. Noodgedwongen werd één gave verhoogd: de pastor/priester, en werden er ‘oversten’ van mindere rang over de mensen aangesteld.

Daardoor werden de 5-voudige bediening, de diakenen (dienaars), helpers, gaven van de geest, motivatie gaven zoals bemoedigen en geven en organiseren en alle andere genades, uit de context van de Schrift gehaald, wat het huis was, en werd geprobeerd deze in een gebouw te laten passen – en zo is het 1700 jaar lang geweest. Daarom zijn er zoveel boeken over dit of dat programma, omdat God de huisbijeenkomsten ontworpen heeft, maar de mens plaatste de gaven in een auditorium. Sindsdien heeft men geprobeerd een vierkante pin in een rond gat te laten passen.

Wat er met Pinksteren veranderde, en hoe de kerk 300 jaar lang was
In Exodus 19 kwam God uit de eeuwigheid, en daalde neer op de berg om met Mozes te praten. Daarna trok hij in de nieuw gebouwde Ark des Verbonds, en verbleef tussen de cherubs om daar met Mozes te communiceren. Zo’n 400 jaar later kende David Hem nog steeds als ‘de God die tussen de cherubs woont.’ Daarna verhuisde hij van de tent van David naar de tempel van Salomo, met zo’n heerlijkheid dat de priesters niet meer op hun benen konden blijven staan, toen de wolk van Zijn aanwezigheid de hele tempel vulde.
(Exodus 25:21-22, 33:1-11, 2 Samuel 6:2, 2 Kronieken 5:7-14, 7:1-3)

Vanaf dat moment woonde God in het Heilige der Heilige, in de tempel te Jeruzalem – en dat is wat Israël en de wereld kenden, gedurende 1000 jaar. Die 1000 jaar wist men dat als je God wilde ontmoeten, je naar de tempel moest gaan in Jeruzalem, en je kon Hem niet direct ontmoeten, het moest via één van de priesters gaan, de paar uitverkorenen die in dienst van God waren. De rest had ‘seculiere’ banen.

Dat veranderde allemaal met Pinksteren. Want diezelfde God die uit de eeuwigheid gekomen was om met Mozes te praten op de berg, die van de berg afkwam om in een tabernakel te wonen, die 400 jaar later in de tijd van David nog steeds tussen de cherubs woonde, en die met heerlijkheid en vuur in de tempel kwam wonen toen men de ark des verbonds daar naartoe bracht – **deze zelfde God verhuisde met Pinksteren in menselijke wezens! Mensen werden levende tempels van God!**

Paulus’ openbaring

Paulus ‘pakte het’ dat wij nu de tempels van God zijn en voortdurend schreef hij over de realiteit van dat feit, maar nergens is hij meer duidelijk dan in Colossenzen 1:25-27:

“…God heeft willen bekendmaken, hoe rijk de heerlijkheid is onder de heidenen: **Christus onder u!** – de hoop der heerlijkheid.” (Engelse vertaling zegt: Christus **in** u!)

Christus in ons! Toen mensen levende tempels van God werden, was het tempelgebouw niet meer relevant, niet nodig, een verouderde uitdrukking van een geheimenis – Hij kon niet in mensen komen wonen die zondaren waren, dus moest Hij hun geest herscheppen door Zijn Geest, en daarna kon Hij in hen komen wonen en konden zij met Hem wandelen, praten, en mobiele tempels voor Hem zijn, en Hem en de kennis van Hem en Zijn wegen over de lengte en breedte van de aarde brengen!

De consequenties van Christus in jou
Dit is een belangrijke consequentie van Christus in jou:
Jij kunt nu stoppen met het doen van dingen om indruk op Hem te maken of om Hem te bewegen iets te doen; jij kunt nu beginnen met Hem te wandelen.

Christus in jou wil zeggen dat er geen formules nodig zijn. Hij woont in jou, dus hoef je niet te schreeuwen – Hij is niet doof. Je hoeft niet te bidden voor een open hemel, want Christus is in jou. Je hoeft geen speciaal gezalfde doek onder jouw kussen te leggen voor x aantal dagen, om dan jouw beste offer aan broeder zus en zo te geven, zodat hij voor je kan bidden.

Je hoeft geen 100 euro op het podium te leggen voor x spreker, zodat God jouw gebeden zal gaan beantwoorden of jou de doorbraak zal geven die je nodig hebt. Je hoeft niet bang voor de duivel te zijn – niet alleen is Christus in jou, je hebt zowel de autoriteit om Zijn Naam te gebruiken, alsook de kracht van de Geest – gebied gewoon de demonen te verdwijnen, en dat doen ze.

Het wil ook zeggen dat er geen speciale dagen van de week zijn waarop we moeten aanbidden, want Christus is 24/7 in ons. Ook kan ik vrijuit geven aan wie in nood is, aan leiders, en anderen, afhankelijk van hoe Christus in mij en mijn hart geleid worden.

Het wil ook zeggen dat dingen als gewijd, heilig en seculier, niet meer bestaan, omdat Christus in mij alles wat ik doe, gewijd maakt. Van mijn baan tot mijn huis tot mijn computer, 24 uur per dag, dus alles is gewijd. We hebben allemaal gewijde banen. We zijn allemaal in de bediening, omdat Christus in ons is.

De andere kant van de medaille
Het wil ook zeggen dat ik persoonlijk en ogenblikkelijk verantwoording verschuldigd ben aan Hem die in mij woont. Het betekent dat ik een deel van Zijn persoonlijkheid in mij heb, en dat iedere broeder en zuster in de Heer een deel van Zijn persoonlijkheid in hen heeft, dus wordt het mijn eerste prioriteit in relatie te zijn met andere levende tempels in hoe ik aanbid. Ik popel om te zien wat Hij in anderen doet, om Hem in hen te zien. Ik houd ervan bij hen in het echte leven te zijn, door de ups en downs heen, de nederlagen en overwinningen.

Het wil zeggen dat we allemaal gelijk zijn, de apostel en de gever van een kop water aan een kind, want we zijn allemaal door hetzelfde bloed gered – het enige verschil is onze functie in het leven en in het lichaam van Christus. Christus in mij wil zeggen dat ik vrij ben mezelf te zijn daar ik voortdurend in Hem groei, en dat ik bij iedere uitdaging in het leven en in relaties mij kan afvragen: ‘Hoe kan door dit meer groeien in Hem?’

Het wil ook zeggen – dat ik kan zwemmen in de open oceaan, nooit meer gebonden hoef te zijn aan een aquarium, maar samen met andere ‘vissen’ van dezelfde soort kan ‘zwemmen’, want Paulus zei dat er Jood noch Griek is, gebonden of vrije, we zijn allen één in Christus.

Rechtvaardigheid komt door geloof in Christus, maar is onbewezen – iedereen kan zeggen een christen te zijn. God heeft het zo bedoeld dat het bewijs van onze rechtvaardigheid kenbaar wordt in relaties, en dat begint in het huis, net zoals dat was met Adam en Eva en de Heer in de hof – waar 2 of 3 zijn vergaderd, is Hij in hun midden – waarom? Omdat Hij in beiden woont!

En dat roept de vraag voor volgende week op, in een nieuwe serie…tot dan!

Zegen,
John Fenn
www.cwowi.org en mail: cwowi@aol.com